

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischra a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Markéty Písaříkové, Ph.D. ve věci

žalobce: **I. H.**, narozen xxx
bytem xxx
zastoupený JUDr. Zdeňkem Šlajsem, advokátem
sídlem 755 01 Vsetín, Horní náměstí 12

proti
žalovanému: **Česká banka – Ministerstvo obrany**, IČO 60162694,
sídlem Praha 6, Tychonova 221/1,

o odškodnění pracovního úrazu
k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 21. 4. 2022, č. j.
61 C 121/2019-154,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **potvrzuje**.
- II. Ve výroku II. se rozsudek soudu prvního stupně **mění** jen tak, že náklady řízení činí 3 000 Kč, jinak se i v tomto výroku **potvrzuje**.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit náhradu na bolestném ve výši 45 000 Kč a ztížení společenského uplatnění ve výši 200 000 Kč, náhradu za znalecké posudky ve výši 15 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení ve správním řízení ve výši 104 047 Kč a žalobce zavázal k povinnosti zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 3 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal odškodnění úrazu, který utrpěl jako voják při výkonu základní služby u vojenského útvaru xxx xxx dne 24. 9. 1989 na překážkové dráze při výcviku, kdy prodělal zlomeninu levého kotníku. Soud prvního stupně po provedeném dokazování, které učinil zejména z listinných důkazů, vyšel z nesporných tvrzení účastníků o tom, že žalobce utrpěl při výkonu základní vojenské služby dne 24. 9. 1989 v důsledku špatného doskoku na překážkové dráze úraz levé dolní končetiny, žalovaný nespороval, že za tento úraz má objektivní pracovněprávní odpovědnost za poškození zdraví. Svoji pracovněprávní odpovědnost za poškození zdraví žalobce, k němuž došlo uvedeným úrazem již v roce 1989, uznal, žalobci poskytl bolestné podle tehdejších předpisů rozhodnutím velitele vojenského útvaru ve výši 1 950 Kč za 130 bodů podle tehdy platných předpisů, poté žalobce uplatnil další nároky u žalovaného, a to až po uplynutí téměř 28 let, žádostí ze dne 7. 6. 2017 a žalovaný nároky, které nebyly promlčeny, odškodnil – poskytl žalobci odškodnění za bolestné v souvislosti s operací v roce 2016 ve výši 23 750 Kč za 95 bodů po 250 Kč a za ztížení společenského uplatnění k datu ustálení zdravotního stavu dne 17. 4. 2017 ve výši 300 000 Kč za 1 200 bodů po 250 Kč. Předmětem řízení tak zůstaly pouze nároky, které žalovaný odmítl uspokojit vzhledem k jejich promlčení. Soud prvního stupně uvedl, že v době vzniku úrazu a letech následujících nebylo o odškodnění poškození zdraví ani u vojáků z povolání, ani u vojáků základní služby vedeno správní řízení, odškodnění se poskytovalo podle § 206 odst. 2 zákoníku práce – zákon č. 65/1965 Sb. S přijetím zákona č. 220/1999 Sb., nastala procesní změna a podle § 71 odst. 4 tohoto zákona se při řízení o náhradě škody použila přiměřeně ustanovení o řízení ve věcech služebního poměru podle zvláštního zákona. Tímto zákonem je zákon o vojácích z povolání č. 221/1999 Sb. a od 1. 12. 1999 tak o náhradě škody, včetně škody na zdraví, rozhodovaly služební orgány ve správním řízení postupem podle § 144 a následujících citovaného zákona. Soud prvního stupně s odkazem na ust. § 164 odst. 6 a 7 tohoto zákona uvedl, že nároky na náhradu škody vzniklé před dnem účinnosti tohoto zákona se posuzují podle dosavadních předpisů, tedy podle zákoníku práce.
2. Soud prvního stupně žalobu zamítl, když dovodil, že nároky žalobce na náhradu na bolestné ve výši 45 000 Kč a ztížení společenského uplatnění ve výši 200 000 Kč jsou promlčeny. K tomu odkázal na § 261 odst. 1 a 3, § 262 odst. 1 a § 263 odst. 3 zákoníku práce. Uvedl dále, že ohledně ztížení společenského uplatnění žalovaný uznal nárok žalobce na zaplacení částky 300 000 Kč podle znaleckého posudku MUDr. Petra Menšíka, a to za zhoršení ztížení společenského uplatnění spočívající v omezení pohyblivosti hlezenního kloubu těžkého stupně - 800 bodů – a omezení pronace a supinace nohy středního stupně - 400 bodů, celkem 1 200 bodů po 250 Kč je 300 000 Kč. Naopak žalovaný z důvodu promlčení nepřiznal žalobci náhradu ztížení společenského uplatnění spočívající v omezení pohyblivosti hlezenního kloubu lehkého stupně, kterou znalec MUDr. Menšík ohodnotil 800 body, čemuž odpovídá částka 200 000 Kč (800 bodů × 250 Kč). Podle znalce bylo možno poprvé ohodnotit ztížení v pořádku uplatnil již dne 19. 9. 1991, tento nárok tak soud prvního stupně shledal promlčeným, když lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody činí 2 roky a počala běžet ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o tom, že škoda vznikla o tom a o tom, kdo za ni odpovídá. Zdravotní stav žalobce se ustálil již v roce 1991 a podle závěrů znaleckého posudku již v tomto roce žalobce věděl o tom, že mu škoda vznikla a o tom, kdo za ni odpovídá. Pokud

svůj nárok uplatnil u žalované až v roce 2017 a u soudu až v roce 2019, stalo se tak po uplynutí promlčecí doby.

3. Obdobnou situaci shledal prvostupňový soud v případě bolestného, kdy žalovaný uznal a odškodnil nárok na bolestné související s operací, kterou žalobce postoupil dne 23. 9. 2016, tuto znalec ohodnotil celkem 95 bodů po 250 Kč, celkem 23 750 Kč, předmětem řízení tak stalo bolestné v rozsahu, v němž žalovaný žalobci nevyhověl a ohledně něhož nastalo promlčení. Bolestné za rupturu deltového vazy při úrazu 24. 9. 1989 - 70 bodů a za operaci z 25. 9. 1989 - 80 bodů a operaci z 25. 9. 2012 - 30 bodů, celkem tedy 180 bodů po 250 Kč je 45 000 Kč, z požadovaných 180 bodů již 130 bodů bylo odškodněno a ve zbytku je nárok žalobce na bolestné opět promlčen, neboť ohledně bolestného v souvislosti s operací ze dne 25. 9. 2012 promlčecí doba uběhla marně v roce 2014.
4. K požadavku žalobce na náhradu za částky, které vynaložil znalecké posudky 3× 5 000 Kč, celkem 15 000 Kč, soud prvního stupně odkázal na § 79 odst. 3 správního řádu a žalobci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Neshledal relevantní ani argumentaci žalobce, že se mělo jednat o sporné řízení správní s tím, že podle § 141 odst. 1 správního řádu ve sporném řízení přiznává správní orgán účastníku, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Ve sporném řízení správní orgán řeší spory, kdy účastníky jsou v postavení navrhovatele a odpůrce. O takovéto řízení se však zde nejednalo, protože žalovaný vedl řízení s žalobcem z pozice správního orgánu ve věcech služebního poměru. Žaloba byla i proto ohledně těchto nároků zamítnuta.
5. Výrok o nákladech řízení účastníků soud prvního stupně odůvodnil § 142 odst. 1 o. s. ř., náhradu nákladů řízení přiznal úspěšnému žalovanému s tím, že tyto vyčíslil podle vyhlášky č. 254/2015 Sb.
6. Proti rozsudku podal odvolání žalobce. Soudu prvního stupně vytkl především nesprávné právní posouzení věci. Nesouhlasil s tím, že by nároky uplatněné z pracovního úrazu byly promlčeny tak, jak soud prvního stupně dovodil. Subjektivní promlčecí lhůta činí 2 roky a běží ode dne, kdy se poškozený dozví o výši způsobené škody a o tom, kdo za ni odpovídá, což se v tomto případě stalo až znaleckým posudkem soudního znalce MUDr. Menšíka, nikoliv dříve. O ustálení zdravotního stavu se jedná tehdy, když jsou stabilizovány veškeré tělesné a duševní poškození zdraví pocházející z jedné škodní události. Nemajetková újma je tak uplatňována v podobě duševních útrap a žalobce k tomu popsal následky, které na něm úraz zanechal, poukázal na svoji tíživou osobní, zdravotní a sociální situaci. Uvedl, že bylo nezbytné nechat vypracovat znalecké posudky, bez nich by nebylo možno podat návrh na uzavření dohody o odškodnění pracovního úrazu a žalovaný na jejich základě zahájil bez návrhu sporné řízení. Podle žalobce bylo již mnohokrát uvedeno, že v tomto případě správní orgán tvořený zaměstnanci žalovaného neřešil přestupek ani kárné provinění, kdy účastníci nemají rovné postavení a nemají ani nárok na náhradu nákladů řízení, správní orgán rozhodl ve sporném řízení, v němž je rovné postavení účastníků řízení, tedy poškozený a žalovaná, nikoliv poškozený a správní orgán. Zde platí zásada obdobná v případě soudního řízení, kdy náhrada nákladů řízení se přiznává podle úspěchu ve věci.
7. Podle žalobce se nejednalo o služební poměr vojáka základní služby, ale o službu na základě branného zákona, což bylo vyjasněno dříve a nebylo bráno v úvahu, ve správním řízení se nejednalo o postavení navrhovatele a odpůrce, jednalo se o sporné řízení vedené správním orgánem, platí analogie se soudním řízením sporným. Není ani správný závěr o tom, že odškodnění bylo možno uplatnit poprvé až 19. 9. 1991, neboť tehdy zranění nebylo doléčeno, nebyly zjištěny ani trvalé

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.S.

následky pracovního úrazu a nemohlo tak dojít ke stabilizaci trvalých následků. Tyto přetrvávají i v současné době a jsou trvalé do budoucna. Částečné odškodnění ve výši 1 900 Kč nelze považovat za konečné. Žalobce nebyl dostatečně odškodněn k dnešnímu dni.

8. Odškodnění bolestného a ztížení společenského uplatnění bylo provedeno jen částečně. Žalobce znovu zopakoval, že jeho zdravotní stav ustálen nebyl, když poslední lékařský zákrok byl proveden ve Vsetínské nemocnici dne 20. 12. 2016 a znalecký posudek byl vypracován 28. 6. 2018 jako objektivní důkaz potvrzující nárok na odškodnění. Ocenění bylo provedeno v době ustálení zdravotního stavu s trvalými následky, jak ustanoví ustálená judikatura.
9. V závěru odvolání žalobce odkázal na vyjádření žalovaného z 16. 12. 2016 a znovu zopakoval, že jeho nárok promlčen není. Přiložil lékařskou zprávu o zdravotním stavu ze dne 4. 7. 2022, která podle něj svědčí o trvalých následcích jeho pracovního úrazu.
10. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobce zrekapituloval dosavadní postup v řízení vedeném nejprve správním orgánem a poté soudem v této věci. Akcentoval své opravné rozhodnutí ze dne 22. 11. 2018, na jehož základě byla žalobci vyplacena náhrada za bolest ve výši 23 750 Kč a náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 300 000 Kč, ostatní uplatněné nároky přiznány nebyly. K původní žádosti žalobce byl přiložen znalecký posudek ze dne 13. 4. 2017 zpracovaný MUDr. Petrem Menšíkem, jehož obsahem bylo hodnocení bolestného a ztížení společenského uplatnění v souladu s vyhláškou č. 276/2015 Sb. Tento posudek však obsahoval vady a nedostatky spočívající zejména v chybějícím datu ustálení zdravotního stavu žalobce pro hodnocení ztížení společenského uplatnění a nebylo dále zohledněno v minulosti provedené odškodnění bolestného. Znalecký posudek přepracován a dne 1. 8. 2018 takto opravený znalecký posudek obdržel žalovaný. Posudek však opětovně trpěl vadami, protože nebylo stanoveno datum ustálení zdravotního stavu žalobce, připsím ze dne 15. 8. 2018 znalec svůj posudek doplnil a určil datum ustálení zdravotního stavu žalobce, kdy znalec v posudku jako okamžik ustálení zdravotního stavu, tedy kdy bylo možno provést ohodnocení ztížení společenského uplatnění, určil datum 19. 9. 1991 a provedl bodové ohodnocení. Soud prvního stupně posoudil otázku promlčení v případě náhrady za bolestné a ztížení společenského uplatnění zcela správně podle tehdy platného zákoníku práce č. 65/1965 Sb.; žalovaný na odůvodnění napadeného rozsudku v tomto směru plně odkázal. Náhradu nákladů ze znaleckých posudků a náhradu nákladů právního zastoupení ve správním řízení soud prvního stupně soud žalobci správně nepřiznal s poukazem na ust. § 79 odst. 3 správního řádu. Žalovaný žádal, aby odvolání žalobce bylo zamítnuto a napadený rozsudek potvrzen jako věcně správný.
11. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce podáním ze dne 26. 5. 2023, v němž v podstatě toliko zopakoval svoji dosavadní argumentaci. Vyjádřil se k otázce ustálení zdravotního stavu, o němž nerozhoduje poškozený, ani žalovaný, ani soud, žalovaný sám určil datum s ustálení zdravotního stavu, vyplatil náhradu 1 900 Kč a „poškozeného propustil ze základní vojenské služby jako vyléčeného“, v tomto případě však bylo ustálení zdravotního stavu stanoveno znaleckým posudkem dnem 23. 9. 2016, s tím ovšem, že nelze předpokládat žádné zlepšování zdravotního stavu a dále, že současné trvalé následky jsou v příčinné souvislosti s úrazem z roku 1989. Tímto dnem podle žalobce pokračuje tříletá promlčecí lhůta, byl podán návrh na uzavření dohody o narovnání, žalovaný na to reagoval rozdělením na 3 samostatné správní řízení, toto trvalo 3 roky a nyní je vedeno soudní řízení. Soud prvního stupně nesprávně ohodnotil promlčecí dobu, vyhodnocování částečné schopnosti opět pracovat ze strany žalovaného a poskytování

zanedbatelného odškodnění nemá oporu v zákoně. Žalobce se znovu vyjádřil k návrhu dohody ze dne 16. 12. 2019, který byl ze strany žalobce přijat co do důvodu výše i důvodu odškodnění, uzavření této dohody umožnilo narovnat nejasná práva mezi účastníky a tím původní závazek zanikl a byl nahrazen závazkem novým závazným pro obě strany. Žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 33 Cdo 5793/2017 poukázal na to, že žalovaný dluh uznal, což je jeho jednostranné právní jednání, které záleží čistě na vůli dlužníka. Žalovaný uznal dluh v konkrétní výši bez jakýchkoliv výhrad a jedná se tak o jednu z forem utvrzení závazku v době uznání dluhu. Žalobce se dále vyjádřil k řízení vedenému u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 61 C 252/2020 ohledně náhrady ušlého výdělku.

12. V dalších svých nedatovaných podáních na č. l. 201 a 203 žalobce v podstatě znovu zopakoval svoji odvolací argumentaci, opětovně se vyjádřil k řízení sp. zn. 61 C 252/2020 a poukázal na opakovaný chybný postup soudu i žalovaného jako správního orgánu.
13. Na uvedená vyjádření reagoval žalovaný podáním ze dne 20. 6. 2023, v němž předně poukázal na to, že žalobce se trvale vyjadřuje k dalším nesouvisejícím nárokům plynoucím ze škody na zdraví a zaměňuje navzájem mezi sebou okolnosti podstatné pro jednotlivé nároky. Nároky žalobce na doplacení náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění jsou promlčeny podle § 261 odst. 1, § 262 odst. 1 a § 263 odst. 3 zákoníku práce č. 65/1965 Sb. tak, jak to soud prvního stupně určil. Žalobcem opakovaně zmíněné uzavření dohody na základě „návrhu“ ze dne 16. 12. 2019 se týká přípisu, kterým byl žalobci zaslán k seznámení stanovený průměrný výdělek pro potřeby náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti a pro danou věc je to zcela irrelevantní. V ostatním žalovaný odkázal na své vyjádření k odvolání žalobce.
14. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo a neshledal odvolání žalobce opodstatněným. Jednal podle § 101 odst. 3 o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř. v nepřítomnosti žalobce za stavu, kdy žalobce svoji neúčast u odvolacího jednání předem řádně omluvil s tím, že souhlasí, aby bylo jednáno bez něj.
15. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav, z něhož vyvodil i správné závěry právní, s nimiž se odvolací soud bez výhrad ztotožňuje. K jednotlivým žalobcovým odvolacím námitkám pak dodává následující.
16. Podanou žalobou se žalobce domáhá odškodnění úrazu, který utrpěl jako voják základní služby dne 24. 9. 1989. Není zřejmé, z čeho žalobce nyní dovozuje, že se nejedná o odškodnění základní vojenské služby, ale o službu na základě branného zákona. V žalobě, a i v průběhu celého dalšího řízení totiž žalobce vždy tvrdil, že šlo o odškodnění žalobce, který vykonával základní vojenskou službu, tedy šlo o úraz žalobce nikoliv jako vojáka z povolání, kdy na vojáky základní vojenské služby se vztahoval zákon č. 220/1999 Sb., o průběhu základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení a o některých právních poměrech vojáků v záloze, jak ostatně konstatoval Nejvyšší soud ČR ve svém zrušujícím usnesení ze dne 20. 10. 2020, č. j. 21 Cdo 2430/2020-71, v této věci.
17. Není sporu o tom, že žalobce uvedený úraz skutečně utrpěl, tento byl i částečně odškodněn, kdy žalobci bylo vyplaceno odškodnění bolestného za 130 bodů po 15 Kč podle tehdy platné vyhlášky č. 32/1965 Sb., celkem 1 950 Kč. V řízení bylo dále prokázáno, že zdravotní stav žalobce se po úrazu nadále zhoršoval, žalobci proto náleželo i další odškodnění. Jeho nároky byly částečně uspokojeny ve správním řízení, jak je shora uvedeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.S.

18. Soud prvního stupně posoudil odpovědnost za škodu správně podle zákoníku práce č. 65/1965 Sb. ve znění účinném ke dni 31. 1. 1991, tedy v době, kdy žalobce úraz utrpěl, a to s poukazem na § 206 odst. 2 zák. práce ve znění účinném ke dni 31. 1. 1991, podle něhož se ustanovení § 187 až 205c (zákoníku práce) vztahují též na příslušníky ozbrojených sil v činné službě, dále též podle § 101 zák. č. 220/1999 Sb., z něhož vyplývá, že úraz, který je třeba považovat za pracovní úraz, podléhá režimu zákoníku práce ve znění účinném ke dni, kdy žalobce úraz utrpěl.

19. Soud prvního stupně k námitce žalovaného se v prvé řadě zabýval tím, zda uplatněný nárok žalobce není promlčen a k tomu dospěl ke správným skutkovým zjištěním, která správně posoudil i po stránce právní. Žaloba byla u soudu podána dne 12. 4. 2019 a tímto dnem nastaly hmotněprávní účinky, které zákon se zahájením řízení spojuje. V případě požadavku žalobce na odškodnění bolestného ve zbývajících výši 200 000 Kč vyšel správně z toho, že nároky spočívající v odškodnění bolestného utrpěného při úrazu z 24. 9. 1989 a oceněného znalcem 70 body po 250 Kč, celkem 17 500 Kč, stejně jako odškodnění bolestného v důsledku operace z 25. 9. 1989 oceněného znalcem 80 body po 250 Kč, celkem 20 000 Kč a bolestného v důsledku operace z 25. 9. 2012 oceněného znalcem 30 body po 250 Kč, celkem 7 500 Kč, výsledně tedy 45 000 Kč, jsou promlčeny s ohledem na dvouletou subjektivní promlčecí lhůtu podle § 261, § 262 odst. 1 a § 263 odst. 3 zákoníku práce, kdy žalobce se o vzniklé škodě nepochybně dozvěděl v den, kdy „bolest utrpěl“, tedy pokud jde o bolestné z úrazu, tak právě v den úrazu a v případě dvou následných operací shora uvedených k datu, kdy tyto operace absolvoval. K tomu odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dodává, že jak je shora vysvětleno, odškodnění bolestného bylo provedeno již v roce 1989 a oceněno 130 body po 15 Kč podle tehdy platné vyhlášky č. 32/1965 Sb., kdy žalobci byla vyplacena částka 1 950 Kč a žalobce se tímto navýšením bolestného za úraz z 24. 9. 1989 a operaci v následující den 25. 9. 1989 domáhá jakési revize tohoto způsobu odškodnění, což je nepřipustné.

20. Obdobná je situace i v případě odškodnění ztížení společenského uplatnění, kdy žalovaný žalobci vyplatil mimosoudně celkem 300 000 Kč odpovídající 1 200 bodům po 250 Kč za omezení pohyblivosti hlezenního kloubu těžkého stupně (po odečtení lehkého postižení), pokud jde však o odškodnění ztížení společenského uplatnění za omezení pohyblivosti hlezenního kloubu lehkého stupně oceněné znalcem 800 body po 250 Kč, celkem 200 000 Kč, zde soud prvního stupně správně určil datum ustálení zdravotního stavu, k němuž se odškodnění provádí, ke dni 19. 9. 1991, od tohoto data je třeba počítat dvouletou subjektivní promlčecí dobu, kdy žalobce k tomuto datu se dozvěděl o tom, že mu škoda vznikla a kdo za ni odpovídá, tedy pokud žalobu podal dne 12. 4. 2019, je i tento jeho nárok podle § 261, § 262 odst. 1 a § 263 odst. 3 zákoníku práce promlčen.

21. Odvolací námitky žalobce v tomto směru nejsou způsobilé správnost názoru soudu prvního stupně a argumentaci odvolacího soudu jakkoli zvrátit. K tomu je třeba uvést, že odvolání žalobce je odvolacímu soudu částečně nesrozumitelné, kdy žalobce zde směšuje několik různých nároků, včetně nároku za náhradu za ztrátu na výdělku, ohledně něhož má probíhat jiné řízení u Obvodního soudu pro Prahu 6. Ohledně ustálení zdravotního stavu odvolací soud uvádí, že nepochybuje o tom, že zdravotní stav žalobce se po prodělaném úrazu z 24. 9. 1989 zhoršoval postupně, nicméně odškodnění bolestného a ztížení společenského uplatnění je třeba vždy provést k určitému datu tak, jak to určil znalec a v případě následného zhoršení zdravotního stavu je nutno provést odškodnění další. Žalobce však své nároky za zhoršení zdravotního stavu v důsledku prodělaného pracovního úrazu uplatnil až žalobou z 12. 4. 2019, ačkoliv k nim docházelo, jak vyplývá ze shora uvedeného přehledu, kontinuálně od roku 1989 tak, jak se zdravotní stav žalobce v důsledku prodělaného úrazu postupně zhoršoval. Tyto nároky však jsou promlčeny, jak určil správně soud

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.S.

prvního stupně, uvedený závěr byl ostatně vysloven též ve správním řízení a odvolací soud stejně jako soud prvního stupně nemá důvodu se od těchto závěrů jakkoli odchylovat. Pro úplnost k tomu dodává, že uplatnění námitky promlčení ze strany žalovaného není ani v rozporu s dobrými mravy, kdy by bylo namíste výkon práva žalovanému odepřít.

22. V případě nákladů správního řízení ve výši 104 047 Kč a nákladů za vypracované znalecké posudky ve výši 15 000 Kč odvolací soud shodně se soudem prvního stupně uvádí, že podle § 79 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. – správní řád, si správní orgán a účastník nesou náklady řízení ze svého, pokud zákon nestanoví jiný postup. Toto zákonné ustanovení ostatně aplikoval též správní orgán v předchozím řízení ohledně odškodnění pracovního úrazu žalobce a ani odvolací soud se nemá důvodu od tohoto pravidla jakkoli odchylovat. To samé platí v případě nákladů za vypracované znalecké posudky, které byly využity ve správním řízení; v tomto případě jde o náklady důkazů, které tvoří součást nákladů správního řízení. K tomu odvolací soud uvádí, že pokud žalobci tyto náklady řízení nebyly ve správním řízení přiznány, ať již důvody k tomu byly jakékoliv, tak žalobce se nyní nemůže domáhat jejich přiznání z titulu náhrady věcné škody v tomto řízení. Bylo na něm, aby ve správním řízení využil případných opravných prostředků, což ostatně také učinil, pokud mu však náklady řízení nebyly přiznány, tak postup správních orgánů není možno v tomto soudním řízení revidovat. Odvolací soud pak shodně se soudem prvního stupně uzavírá, že v daném případě nebyl na místě ani postup podle § 141 odst. 11 správního řádu, protože řízení před správním orgánem nebylo sporným řízením, správní orgán v tomto řízení vystupoval ve vrchnostenském postavení a nikoli v postavení rovném ve vztahu k žaloci, kdy jediným jeho účastníkem byl právě žalobce.
23. Ostatní ostatní námitky uplatněné žalobcem v odvolání, zejména ohledně jím tvrzeného navrženého narovnání, atd., jsou pro právní posouzení nerozhodné a jak již je naznačeno shora, odvolacímu soudu i částečně nesrozumitelné. Právní posouzení věci tak, jaké je soud prvního stupně učinil, je správné, odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. naplněny nejsou. Odvolací soud proto napadený rozsudek potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný ve výroku o věci samé.
24. Soud prvního stupně postupoval správně, když úspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř., když důvody pro postup podle § 150 o. s. ř. nebyly shledány s ohledem na to, že v předchozím správním řízení se správní orgány zabývaly odškodněním žalobce z titulu pracovního úrazu podrobně a ve správních rozhodnutích řádně vysvětlily, proč žalobcovy nároky na odškodnění pracovního úrazu shledaly důvodnými pouze částečně. Soud prvního stupně pochybil toliko při vyčíslení těchto nákladů, když za úkon nezastoupeného účastníka řízení ve smyslu § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., nelze považovat převzetí a přípravu zastoupení tak, jak je tomu u advokáta /§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu/, a to již proto, že jde o náklady řízení **nezastoupeného** účastníka. Žalovanému tak přísluší paušální náhrada náhrada za celkem 10 úkonů, nikoliv 11, jak to určil soud prvního stupně, výše této náhrady za každý úkon činí podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254 Sb. 300 Kč, celkem 3 000 Kč. Odvolací soud proto napadený rozsudek ve výroku II. o nákladech řízení podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, že náklady řízení činí 3 000 Kč, jinak ho i v tomto výroku potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný.
25. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný uspěl i v tomto řízení a přísluší mu tak paušální náhrada za 3 úkony po 300 Kč

podle § 151 odst. 3 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., § 1 odst. 3 písm. a), b) a c), a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., celkem 900 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

V Praze dne 28. 6. 2023

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu